

composita declinantes corpora, fati legibus magna ex parte subdūtur, & uicissim fatō dūce illa labuntur, idcirco inquit, has animas in conspectum fati procedere. Principio igitur naturam ipsam sub lumine columnari depingit, quod si uinculum uniuersi. Naturam intellige uitalem, seminariamq; uirtutem, ab ipsa mundi animā infusam materię mundi. Quę propterea lumen dicitur, quoniam penetrans & uitalis. Item recta nuncupatur columna, quia quasi per longum totam ubique materiam penetrat, multosq; formarum gradus producit deinceps specie & genere differentes. Dicitur etiam per omnem extendi partem, & cœlum undique alligare, quia tota ubiq; adest & continet, multaq; tanquam per latera, quādam inter se æqualia, & similia propagat: ita tamen, ut ex longitudine perueniatur ad latitudinem: quoniam penetrando diffunditur, & quatenus diffunditur, implet, regitq; implendo. Hinc illud: Spiritus intus alit. Varietas uerō colorum, seminalium uirtutum declarat uarietatem. In hac utique natura, fatalis latet fusus: secundum imaginationem quidem, ipse sphaerarum axis geminis polis, centroq; decorus: secundum uerō rationem, quoddam animæ mundanæ simulachrum, uegetalisq; uirtus eius naturæ præsidens, eamq; uelut instrumentum mouens ad naturalia non solum artificiosē, sed etiam inuitabiliter fabricanda: ut non solum ordo à natura sit in mundo, sed etiam à fato inuitabilis ordo. Hinc illud in Politico: Mūdus à naturali cupiditate fatōq; dicitur. Sed tanta naturæ cum fato cognatio est, ut uix inter se à Philosophis discernantur. Ut autem immutabilem fati naturam exprimeret, fusus eius esse dixit ex Adamātē. Vertigium autem, id est, cœlum ex Adamante rursus, alijsq; materijs, scilicet altris non solum fixis, sed & mobilibus, atq; communibus, multipliciq; formarum uarietate Euidenter deinde octo depingit sphaeras, quæ à natura quidem agitantur, sed à fato naturæ præside immutabiliter agitantur, & instrumenta fati esse dicuntur. Inculcantur inter hæc multa ad mensuras, profunditates, interualla, motiones, harmonias, formas, uirtutes, sphaerarum cœlestium pertinentia, quæ in Timæi commentarijs opportunius explicabimus. Summatim uerō, ex uelocissimo & ordinatissimo cœlorum motu, potētissimoq; cōtactu melodiam ingentē, & uariā, & suauissimam cogita procreari, grauiores quidem uoces ex motibus tardioribus, acutiores autem ex uelocioribus, ex medio uerō medias. At quoniam elementalīs auditus ad cœlestem melodiam caret proportionē, sonus eiusmodi non auditur. Hic nouem Musas, atque Sirenes esse cogitamus, octo sphaerarum tonos, concentumq; ex tonis harmonicū. Proinde fatalem fusus, id est tractum, inquit, inter genua deæ Necessitatis uerti. Cui tres sint filię, Lachesis, Clotho, Atrops, quæ unā cum matre cœlestia uoluant. Mitto quid de his sentiat Proclus, non solum ponens Iouem unū uersalē mundi totius opificem, sed tres insuper, sub eo Ioues particulares opifices. Deinceps pari proportionē deam unam esse. Necessitatem in ordine illo custodientem omnia, in quo communis Iupiter cuncta composuit. Præterea tria fata, id est, tres deas huius, Necessitatis filias, quarum aliæ sub matris imperio, procul à transgressione conseruet. Et necessitatem quidem, deā omnino collocat super mundū, filias autem, partim quidem à mundo semotas, partim etiā declinantes ad mundum. Mihi uerō sicut, & plerisq; alijs Platoniorum, magis placet. Necessitatem esse mūdi animā. Filias autem tres esse, tres huius animæ uires ad fatalia pertinētes. Vocat autem Necessitatē, non quia, uel naturæ, uel rationi inferat uiolētiam: sed quia omnia, in suo quodam ordine ab opifice rerū instituto conseruat, neq; permittit quicquā leges illius adeo transgredi, quin mox regrediatur in leges. Cœlos uoluit genibus, id est, infima parte sui, tanta uidelicet facilitate, ut expeditissime interim contemplationis gaudio perfruatur. Sed hanc ipsam uegetalem eius partem tribus appellat nominibus. Lachesium quidem, quia rerum seminibus grauida est, & uitarum sortibus atq; formis, quas descensuris inferit animabus. Clotho deinde, quoniam insitas uitæ, sortes suo ordine euoluit in actum uiuendi, & explicat in effectum. Postremō Atropon, quoniā uitas iam in euolutas, in actū progressu quodam indeclinabili, ad inuitabilem usq; terminum conseruat, atq; custodit. Nonnulli primi nominant Vestam. Secundam Mineruā. Tertiam uerō Martem, siue Martiam. Deinde quod dicit Parcas ad Sirenum motus harmonicōs canere, accipit: fatales uitas ad effectū, per cœlestes motiōes, influxusq; procedere. Sedes necessitatis filiarūq; eius